

KOUNÍK

Školní noviny / březen 2015 / číslo 74 /
Základní škola Kounice

Zápis budoucích prvňáčků

Zápis dětí k povinné školní docházce proběhl v přízemí budovy Základní školy v Kounicích v pátek 16. ledna 2015 od 14:00 do 17:00 a v sobotu 17. ledna 2015 od 8:30 do 11:00. Děti poznávaly školu na dvou stanovištích. V rámci neformálních aktivit paní učitelky, paní logopedka a speciální pedagožka orientačně zjišťovaly úroveň dosažených znalostí a dovedností dětí, které chtěly být k základnímu vzdělávání na naší škole přijaty.

Na prvním stanovišti si děti s paní učitelkou povídaly, zkoušely počítat, poznávat obrázky, geometrické tvary (někteří i písmenka) a na druhém stanovišti je čekalo několik praktických úkolů – skákání po jedné noze, zavazování tkaniček či zapínání knoflíků nebo kreslení. Cílem zápisu bylo seznámit děti s prostředím školy, představit jim školu jako bezpečné a příjemné místo, kterého se není třeba obávat a motivovat je pro školní docházku.

Počet dětí u zápisu: 34

Počet přijatých dětí: 28

Počet dětí, pro které žádají zákonní zástupci odklad povinné školní docházky o jeden rok: 6
Pro přijaté děti je přichystána „Školička“ - setkávání budoucích prvňáčků v ZŠ Kounice. Na třech setkáních se budou děti seznamovat s prostředím školy, s paní učitelkou a ostatními spolužáky. Březnové setkání proběhne ve středu 25. 3. 2015 od 15:30 do 17:00. Dubnové setkání proběhne ve středu 22. 4. 2015 od 15:30 do 17:00. Květnové setkání proběhne ve středu 27. 5. 2015 od 15:30 do 17:00. Děti bude na jednotlivá setkávání do ZŠ vodit paní učitelka z mateřské školy. Po skončení "Školičky" si děti vyzvednou rodiče v ZŠ Kounice. Informační schůzka s rodiči prvňáčků proběhne ve středu 24. 6. 2015 od 17:00 v budově ZŠ.

Vendula Dovolé a Lucie Podveská

1. Rozhovor s panem ředitelem Jindřichem Domínem

1. Jaké je to, být ředitelem základní školy?

Jak kdy, někdy je to zábava a někdy tvrdá práce, v každém případě je to velká zodpovědnost za správný chod školy: vůči žákům, jejich rodičům, zaměstnancům, zřizovateli. Zodpovědnost za zdraví, bezpečnost, vzdělání, plnění právních předpisů.

2. Jak jste se k téhle práci dostal?

Nejdříve jsem byl učitel, pak zástupce ředitele a až pak ředitel. Když skončil bývalý ředitel pan Adamec, dostal jsem nabídku stát se ředitelem. Moc jsem o to nestál, nejdříve jsem odmítl, pak mě ředitel školského úřadu přesvědčil, ať to zkusím, tak to tedy zkouším už od roku 1993.

3. Baví Vás dělat tuhle práci?

Většinou ano, ale ne vždycky. Baví mě práce s lidmi: dětmi i dospělými zaměstnanci, baví mě i starat se o to, aby škola byla moderní, dobře vybavená, aby byla příjemným místem pro všechny, kteří do ní přijdou. Nebaví mě čím dál tím častější, a podle mě většinou zbytečné, papírování, hlavně v souvislosti s granty.

4. *Vzkázal byste něco svým žákům?*

Kromě zdraví přeji všem, aby nezapomínali na dobré vychování a dobré vztahy mezi lidmi. Aby, až budou starší, rádi vzpomínali na svou školu i učitele, aby se jim v životě dařilo a aby žili tak, že se za svůj život jednou nebudou muset stydět.

5. *Je lepší být učitelem nebo ředitelem?*

Jak kdy. Učitel musí víc učit, ředitel má zase jiné starosti, takže díky učení se od nich alespoň na chvíli odpoutá.

6. *Jaké je to pracovat se svou manželkou a dcerou?*

S manželkou jsme byli nejdříve kolegové učitelé, teprve po letech jsem se stal jejím šéfem, a to ještě v té době byla na mateřské dovolené. Ve škole se s ní vidím stejně často jako s ostatními zaměstnanci a také ji tak беру. Co se týká dcery, tak ta je v naší škole na místě asistentky pedagoga. Původní asistentka musela nečekaně z rodinných důvodů odejít, a protože moje dcera právě dokončila vysokou školu, nastoupila dočasně na její místo.

7. *Proč si někteří učitelé zasedají na žáky?*

To by samozřejmě být nemělo, žádný ředitel to nechce a na otázku proč se i těžko odpovídá. Věřím, že učitelé chtějí pro žáky jen to nejlepší a každý má své metody. Každý žák je osobnost a ne se všemi se dá jednat stejným způsobem, což může někdy někomu připadat jako nespravedlnost.

8. *Čím jste si přál být jako malý?*

Kosmonaut, voják, horník, detektiv, automechanik, pedagogická kariéra mě ani ve snu nenapadla.

9. *Co vás motivovalo k ředitelství?*

Nejdřív nic, ale když už jsem se do toho pustil, pak první motivace byla jasná: Udržet v Kounicích školu! Vypadalo to tehdy totiž, že bude zrušena. V roce 1993 uplynuly 3 roky od požáru čerstvě rekonstruované budovy kounického zámku, kde škola od roku 1928 do roku 1990 sídlila. Situace byla zoufalá, škola měla 120 žáků, desítky jich odcházely do Českého Brodu. V té době jsme přežívali v náhradních prostorách: stěhovali jsme se postupně do hospody, sokolovny, myslivny, kabin na hřišti, obchodu. Nakonec škola využívala 3 objekty: tehdy novou budovu mateřské školy, bývalý obchod (dnes vietnamský) a 2. stupeň bývalou školu ve Vykání (dnes obecní úřad). Navíc ještě sokolovnu v Kounicích pro výdej obědů, vařilo se v Poříčanech, sídlo ZŠ Kounice bylo ve Vykání. Udržet školu v Kounicích se díky dotaci přímo z parlamentu podařilo. Stavba nové školy byla zahájena v roce 1995 a po problémech s krachující stavební firmou byla v roce 1999 dostavěna a od 1. 9. 1999 jsme ji začali využívat. A přišla další motivace: škola byla prázdná, bylo třeba ji naplnit dětmi a vybavením. Vybavení školy se podařilo díky dotaci z ministerstva, veřejné sbírce, kterou jsem inicioval, a penězům od zřizovatele (Obecní úřad Kounice). A děti se nám začaly vracet.

Pak přišla další motivace: postupná výměna zaměstnanců, snaha o zvýšení kvality práce učitelů, kuchařek i ostatních pracovníků. V současné době má naše škola 25 zaměstnanců, z nichž 20 jsem přijímal osobně. A další motivace: demografické průzkumy ukazují, že v roce 2016 nebudeme mít dostatečný počet tříd. Prosazují navýšení kapacit (škola, družina i jídelna) a budování přístavby, která je dokončena v roce 2014. V současné době se díky aktivitě paní starostky plní další sen - chystá se stavba sportovní haly, která bude přímo napojena na školu a bude sloužit jako moderní tělocvična. Závěr je asi trochu dlouhý, ale chtěl jsem vysvětlit, jak se můj původní nezáměr o funkci ředitele změnil v dlouhodobý úkol, při kterém jsem musel vyřešit spoustu problémů a nepochopení, ale nakonec jsem měl to štěstí, že jsem byl u toho, když se kounická škola postupně proměnila v moderní zařízení, za které se Kounice ani já nemusíme stydět.

Děkujeme za rozhovor!

Michaela Voleníková, Lucka Podveská

Čtení pomáhá

čtení pomáhá

Tohoto projektu se účastní žáci naší školy, kteří rádi čtou nejen v hodinách literatury. Díky tomuto programu tak mohou přispět na dobrou věc. Jde o projekt, který podporuje čtenáře a dává jim šanci pomoci druhým jednoduchým gestem. Například 9. třída přispěla do projektu 21 knihami, což znamená pomoc 1050 Kč a

samozřejmě budeme přispívat dál. Této akce se zúčastníte díky přihlášení na webové stránce projektu www.ctenipomaha.cz.

Po přihlášení si vyberete knihu a vyplníte 5 minutový test, který ukáže, jak dobře si knihu pamatujete. Po správném vyplnění testu získáte virtuálních 50 Kč, které věnujete na vámi zvolenou charitu, např. pro lidi bez domova, na výcvik asistenčních psů nebo na podporu seniorů... Cílových projektů je samozřejmě mnohem víc. Tuto záslužnou webovou stránku vytvořil Martin Roman, odstartoval ji 8. dubna 2011. Neváhejte a zapojte se také! Přispět může každý! :)

Emma Pýchová, Kristýna Karavanová

Přednáška o Africe

17. února navštívil naši školu cestovatel Tomáš Kubeš.

Přes počáteční technické potíže (a mnoho neúspěšných pokusů o jejich odstranění) nakonec vše dobře dopadlo a my se mohli zaposlouchat do opravdu poutavého a občas i napínavého vyprávění o životě v tropické Africe. Vše bylo doplněno krásnými dokumentačními fotografiemi a krátkými filmovými ukázkami. Nad některými zůstal rozum stát...

Pro nás, obyvatele civilizovaného evropského státu, je opravdu mnoho věcí naprosto nepředstavitelných, ať už se jedná o životní podmínky, hygienické návyky, mezilidské vztahy, náboženské rituály, pracovní morálku nebo bezpečnostní situaci.

A přesto po besedě mnoho z nás popadla touha vidět vše na vlastní oči, jen tak, s batohem na zádech. Přestože Afrika může být sice pro Evropana občas dost nebezpečná, zároveň je však neuvěřitelně krásná a zčásti stále ještě nepoznaná. A kolik takových míst dnes na světě zbývá?!

Přednáška byla velmi úspěšná a žáci byli naprosto uneseni.

Šárka Bielaková

Reakce žáků:

Překvapilo mě, že se do osobního automobilu vejde až 25 lidí.

„Bez peněz do Afriky nelez!“

Zajímavé bylo, že byl pan Kubeš vězněn africkými domorodci.

Vyděsilo mě, že šaman může zabíjet i na dálku.

Oproti Africe je život v Čechách skvělý a luxusní.

Emma Pýchová, Kristýna Karavanová

Literární tvorba našich žáků

Žáci dostali v hodině úkol: Vylosuj si 3 náhodná podstatná jména a během 15 minut vytvoř krátký příběh, do kterého ona slova skryj tak, aby bylo co nejtěžší je odhalit. Zkusíte to také? (*Zadaná slova najdete na konci časopisu.*)

Můj výlet

O víkendu jsem jela do Prahy. Zastavila jsem se v McDonaldu a koupila si hranolky s kečupem, pomerančový džus, hot dog a hamburger, který se skládal z housky, masa, salátu, sýru, cibule, česneku a rajčat. Potom jsem šla ulicí, nandala jsem si štucl a dorazila jsem do malého krámků s košíky, ošatkami a nůsemi. Ve vedlejší světnici mě zaujala překrásná almara. Po tomhle šopování jsem jela domů, kde na mě čekala kamarádka Ema. Byla smutná, zažila zrovna pěkný podraz od svého kluka. Potřebovala to probrat, tak jsme šly spolu na kafe. Nakonec jsem vyndala z portmonky peníze, zaplatila a rozloučila se.

Anna Martínková, 7. tř.

Moje kamarádka

Moje kamarádka Hetty ráda nosí náušnice, náhrdelníky, náramky a prstýnky. Potrpí si i na hygienu, proto si myje ruce v mýdlovaru. Zdělila to po babičce Sérum a po mamince Hérum. Její tatínek je doktor a maminka je novinářka. Na Hetty mají málo času, proto u nich bydlí babička. Babička si s Hetty dělá úkoly a na noc jí čte pohádky.

Sára Šprinclová, 7. tř.

Soví Strážci

V Orionu, hlavním městě planety Axher, žilo spoustu lidí. Mír zde udržovali Soví Strážci. Čestní bojovníci se svými sovými pomocníky. Byli spolu navzájem propojeni náhrdelníky ve tvaru sovy. Každý byl jiný a nebyly žádné kopie. Byly vyrobeny ze zvláštního kovu, a aby nepraskal a vypadal lépe, byl potřen masťou. Lidé si mysleli, že to je psí sádlo, nebo dokonce tygří masť, ale všichni se pletli. Byla to velmi návyková látka, která vyvolávala halucinace, ale Strážci byli vycvičeni tak, aby tomu odolali. Mezi strážci byl však jeden muž, který se rozhodl, že se pokusí sovím totemem ovládnout pár lidí a vytvořit si armádu. Chtěl tu látku použít jako drogu. Doufal, že to lidé přijmou jako Adam a Eva zakázané ovoce, ale když to ochutnají, tak vlastně budou pod jeho nadvládou. Bude to jako doping. Něco jako když lidé kouří cigarety, anebo jsou závislí na alkoholu či dokonce drogách.

Ten muž se jmenoval Radegast. A kdysi byl jedním z nejschopnějších Strážců, ale jak čas plynul, on stárl a už nebyl tak rychlý a nedokázal se pohybovat tak nepozorovaně jako zamlada, a to ho deptalo. U lidí už nevzbuzoval takový respekt jako dřív, a proto na ně byl našťvaný. Chtěl si je zase nějak získat, ale jediné, co ho napadlo a u čeho měl největší šanci na výhru, byla možnost s omámením. Sice to bylo proti všem zásadám Strážců, ale on byl zoufalý a byl ochotný pro to obětovat vše.

Lauren Cooková, 7. tř.

Zpracovala: Anna Kadeřávková

Povídka do soutěže TAPSAVEC

Stanování s Pražáky

Jednou mi od mého nejlepšího kamaráda Izáka přišel e-mail, že by měl příležitost jet pod širák. Zval mě s sebou. Pochopitelně jsem se musela uvolnit v práci a vzala jsem si placenou dovolenou na víkend.

Měla jsem radost, protože jsem se zase mohla podívat do přírody a nemusela pořád sedět u obrazovky počítače, kde jsem pracovala už skoro dva roky jako asistentka jednoho podnikatele v Praze.

Bydlela jsem v panelákovém bytě velikosti tři plus jedna. Sklep byl úplně dole. Otočila jsem klíčkem ve dveřích svého boxu, kde jsem měla všelijaké harampádí, většinou věci, které jsem nepoužívala. Vyndala jsem zaprášený spacák prožraný moly a karimatku od pavučin. Hnedka mi došlo, že si budu muset koupit novou soupravu. Ještě tentýž den jsem běžela do obchodu pro trampy, který byl nějaký kus cesty. Ten pojízdný plech, kterým jsem jezdila, potřeboval plnou nádrž.

Koupila jsem si nový spacák a karimatku, zaplatila a rázovala si to domů. Tam jsem všechno přeprala, vyhrabala jsem ze staré skříně nějaká zelená trička a kraťasy, abych nevypadala jako úplnej lůzr v bílém a všechno jsem si to spakovala do baťohu.

Pak jsem Izákovi odepsala e-mail, kdy a kde, a cítila jsem se šťastně. Odepsal až ve tři ráno, skejsnul v práci dýl, než jsem předpokládala. I když já to chápala, pro prachy se musí trpět. Ale dopis jsem si nepřečetla, už jsem neměla radost a ke všemu jsem byla líná se zvednout z postele.

E-mail jsem si přečetla druhý den ráno, kdy začínala sobota. Měla jsem čekat na Masarykově náměstí v osm hodin. Celá zděšená jsem se podívala směrem k hodinám, kde ručičky ukazovaly půl osmé. Zaklela jsem, rychle jsem si převlékla odrbané pyžamo s medvídkem, navlíkla si na sebe něco zelenýho - to, co bylo nejbliž, - a to poslední, o čem jsem byla přesvědčená, že bych bez toho nedokázala žít, jsem narychlo sbalila. Rozhodla jsem se, že si hřeben vezmu s sebou do auta a že se tam učešu. Do pusy jsem si hodila žvejkačku a co nejrychleji jsem vystartovala z bytu. Pochopitelně jsem se potom vrátila, protože jsem zapomněla tašku s karimatkou a spacákem. Rychle jsem vyběhla ke staré zablácené Octavii, která na mě čekala na rohu, a odemkla ji jedním tlačítkem.

Věci jsem vhodila dozadu do kufru, kde už ležela jedna vrstva bordelu od Mekáče. Nastartovala jsem motor, dupla na plyn a auto se rozjelo tak rychle, až jsem si málem vyrazila dech. Jako šílená jsem se vrhla na silnici a pustila si rádio. Bylo tři čtvrtě. Měla jsem ještě čas. On by to pochopil, kdybych se zpozдила, já přeci měla všude zpoždění.

Na nádraží jsem se dostala o pět minut později, než jsem měla v plánu. Vzhledem k tomu, že se na každém rohu objevil nějaký policajt, nestihla jsem se učesat. A tak jsem si přes hlavu přehodila kapuci, aby nikdo neviděl to vrabčí hnízdo, které mi sedělo na hlavě.

Izák stál hned před vchodem, ověšený mnoha taškami, v zeleném vojenském oblečení, rozhlížeje se kolem sebe. Uviděl mě až po tom, co jsem málem nabourala auto před sebou.

„No kde seš?“ zeptal se, na hlavě měl klobouk.

„Tady, představ si to,“ řekla jsem a pomohla mu tašky hodit dozadu.

„Vidím,“ potvrdil. „Mám spacák, jak jsem slíbil. Máš jídlo, doufám,“ pronesl, jako by to byla úplná samozřejmost. Já ale strnula.

„No počkej, to mi chceš jako říct, že nemáš jídlo, vždyť jsi o tom musela vědět, ne?“ zeptal se, jako by nevěřil.

„No,“ protáhla jsem polohlasem a sedla si za volant.

„Fajn. Jenom abychom tam netrpěli hladu, víš? Nikdo nám nic nedá.“ Vysvětlil a já jela směrem pryč od Prahy. Přitom jsem horlivě přemýšlela, jak narychlo sehnat pět kilo jídla. Nakonec jsem vytáhla z peněženky tisícovku a odskočila si do nejbližšího Penny. Do vozíku jsem hodila všechno možný a u pokladny jsem zaplatila. Pak jsem to všechno šoupla do tašek s potiskem a hodila to v autě na zadní sedadlo.

„Problém vyřešen,“ pronesla jsem triumfálně.

„Takže ty jsi vážně zapomněla?“ podivil se.

„Nechala jsem to na stole,“ zalhala jsem.

„No počkej, tak to bychom se mohli ještě vrátit, ne?“ zeptal se.

„Ne!“ zavrčela jsem a dál jsme jeli mlčky.

Až o dvě hodiny později jsem promluvila. „A kde by to mělo být?“

„Někde v lese, nebo u lesa... Už nevím.“

Pomalu jsem na něj otočila hlavu.

„Ty nevíš?“ zasyčela jsem. Jen pokrčil rameny.

Auto jsem zaparkovala u malého lesíka. Někde tam to mělo být. Vzala jsem svoje věci s sebou a Izák si vzal ty svoje. Šli jsme tím porostem a po hodině usilovného hledání jsem se na to už chtěla vykašlat. Izák vytáhl mapku, kde měl plno škrtanců. „Ale fakt, tady někde to je. Já nekecám.“

Když se už začalo stmívat, rozhodlo se, ani nevím jak, že si uděláme vlastní kempování. Izák se snažil rozdělat oheň, nešlo mu to. Pak se pokusil postavit stan. Sotva držel a jednou ho vzteky rozkopál, až částčky odlítávaly metry daleko. Ale nakonec se to povedlo. Leželi jsme tam vedle sebe, já se dívala na ohyby stanu, na pochybách jsem se sama se sebou vsázela, zda ten stan do rána vydrží stát. Doufala jsem v to.

„Izáku, přestaň mlaskat!“ ozvala jsem se. Ale Izák nepřestal.
„Doprčic, Izáku, copak seš nějaký prase, nebo co?!“ zvedla jsem se do sedu. Ale Izák spokojeně chrápal, ze spacáku mu vykukovala jenom špička nosu. Nejdřív jsem si myslela, že žužlá spacák, ale až když jsem uslyšela dusot tlap, nebo čeho, došlo mi, že Izák to není.
„Izáku, vzbud’ se!“ zašeptala jsem na něj a zacloumala jím.
„Co chceš?“ zeptal se rozespale.
„Venku asi někdo je,“ řekla jsem mu své obavy.
„Jo, jasně, je tam vlk, který tě chce sežrat.“ Odfrkl si a překulil se na bok.
A tak jsem v tom zůstala sama. Nespala jsem celou noc a jako nějaký voják jsem držela stráž. Bála jsem se a cítila jsem to jako svou povinnost.
V sedm ráno se Izák probudil. „Hraješ si na můru nebo co?“ Zachechtal se. Pak mlčky rozepnul zip stanu a vyšel ven. Zaječel. Rychle jsem vylezla ze spacáku a vykoukla ven do lesa. Izák tam stál v tepláčkách a ukazoval na něco za stanem. Vylezla jsem úplně a podívala se za stan. K mému překvapení to nebyl žádný medvěd nebo něco takového, ale kráva. Obyčejná kráva! No jo, vždyť jsme byli na Moravě. Podívala jsem se na Izáka, který nadskočil.
„Čarodějnice,“ poškleboval se mi.
„Seš jak malej,“ frkla jsem.
„Asi bychom měli vypadnout, nemyslíš?“ zeptal se a podrbal se na hlavě.
„Jo, asi jo.“

Nakonec jsem sbalila věci, Izák zatím zabalil stan. Rychle jsme vyběhli z lesa, nastoupili do auta a odjeli pryč z Moravy. Na nádraží jsem vysadila Izáka a rychle odjela domů. Sedla jsem si k počítači a otevřela jsem v e-mailu dopis s vysvětlením, proč jsme nenašli to místo, kde jsme měli tábořit. Izák to napsal špatně. Měli jsme jet až za týden. Nad tím jsem se jen usmála.

Hotovej Pražák.

Marie Horváthová, 6. tř.

Noční můry našich devátáků

Moje noční můra

Objevuji se, když usneš, když máš slabé chvíle a necháš se unášet obavami. Tiše, jako dravec při lovu, se plížím do tvé mysli, která je omámena únavou. Jsem stín, který bere nadvládu nad tvým světem. Ať se snažíš, jak chceš, když se objevím, už se mě nezbavíš. Jen sleduješ, jak ovládám tvou mysl. Strach sebou přímo prostupuje. Všude je tma. Nevidíš nic, neboť ti výhled zahaluje můj černý plášť, který se kolem obestírá jako mlha. Mé dlouhé, šlachovitě kostnaté ruce se k tobě natahují ve smrtícím tahu. Musíš se hodně přemlouvát. Zvědavost je však silnější. Stačí jen letmý pohled. Očekáváš tvář zvrásněnou děsem a hrůzou, dívající se na tebe zcela nehybně. Místo toho ti před očima problikávají všechny mé tváře. Při pohledu na ně se ti vrací děsivé vzpomínky, které držíš hluboko v sobě. Tak moc si přeješ, aby to skončilo. Tma kolem se začíná rozplývat. Svět se vrátil do normálu. Ale obraz mého chladného úsměvu máš pořád v mysli.

Zelinková Barbora

Noční můra

Není snad nikdo, kdo by se po noční můře neprobudil a neděkoval bohu, že žije. Někdy se kouknete na ruku, jestli jsou vaše snové popáleniny opravdové, jindy zas pro jistotu hledáte stopy po bodnutí nožem. A můžu s jistotou říct, že někteří z nás po probuzení kontrolují stav svého obydlí a své rodiny. To mě přivádí k této myšlence: podle mého názoru je noční můra ten typ tajemných a mýtických postav, který dokáže měnit svou podobu.

Nedokážu s jistotou určit svou nejhorší noční můru, však ono to s přibývajícím počtem snů jde čím dál hůř. Někaké kandidáty ale mám. Mezi nejhorší podoby patří například ohnivá mumie, zakrvácený oběšenec, který otevře oči zrovna ve chvíli, kdy si jej zblízka prohlížíte, anebo masový vrah.

Tu nejčastější podobu si představuji asi jako postavu na černém koni v černém plášti, díky němuž jí nevidíte do obličje.

Na první pohled, stejně jako na několik dalších, je nebezpečná. Vkrade se vám do snu a dělá si s ním, co chce. Potvora. Její povaha je složitá a popsát by ji bylo na celou knihu. Není ale tak docela zlá, jen nás

upozorňuje na potenciální nebezpečí v reálném životě. Může se vám třeba zdát, že stojíte na okraji střechy mrakodrapu a chystáte se skočit zrovna ve chvíli, kdy ve skutečnosti padáte z postele. Noční můra je ale i zrcadlem toho, co jsme viděli nebo zažili. Já se například strašně nerada dívám večer na horory, protože se mi pak, jak jinak, o nich zdá a nebývá to nic pěkného. Lidé by ale měli být rádi za to, že existuje. Přemýšlejte o tom...

Markéta Polanecká

Noční můra

Noční můra není u mě příliš častá. Ale občas se něco přece jenom objeví.

Tato noční můra má podobu mého bývalého fyzikáře: Jaroslava Krejčího. Hned vám vysvětlím proč. Vždy chodí v bílém laboratorním plášti, s city schovanými v jeho levé kapse. Mají podobu zápisníku známek. Máte-li dobré známky, je na vás hodný, máte-li je ale špatné, je na vás strašně přísný. Tento profesor zadává neuvěřitelně těžké úkoly a testy. Není možné se na ně připravit. Ale to je trochu něco jiného. Zpátky k noční můře.

Ta má podobu toho, že se objevím před tabulí v učebně fyziky, která má číslo 5. To asi proto, že každý, kdo tam vleze, dostane dříve nebo později za 5.

Ale já stojím (jak bylo napsáno) před tabulí a mám být zkoušen. Přijde profesor a hned se mě zeptá: „Je-li uran štěpen po dobu 100 let, kolik energie bude vyrobeno, jestliže.....“

Přitom bereme úplně něco jiného!!! Po chvíli ztrácím nervy a chci mu už jednu vrazit. Napřáhnou ruku k úderu, ale on se rozplyne. Vzápětí se objeví někde jinde. Jdu po něm, ale zase se rozplývá. Při tom stále pokládá své nesmyslné otázky. A stále se násobí a profesorů křičících na mě svoji otázku přibývá. Poté se vždy celý zpocený probouzím.

Petr Batelka

Moje noční můra

Ráda bych se vám představila, jsem Lucčina noční můra. Žiji v jejích nočních představách a snech. Miluji, když ji vyděším tak moc, až se cuká a vrtí, jako by do ní pouštěli elektrický proud.

Nosím dlouhý bílý plášť, sahající až k mým kotníkům. Je malinko potrhaný, aby se mě lidé báli trochu více. Na mém sněhově bílém obličejí vyniká rudá rtěnka, která pokrývá mé plné, malinko pokousané rty. Moje tmavé vlasy jsou strašidelné už od pohledu, jenže když je ještě rozcuchám, vytvoří mi užší postavu, jež klade důraz na mé nechutně vyhublé tělo s prorývanými kostmi. Sama bych o sobě mohla říci, že vypadám, jako když vstanu z mrtvých. Leckterému člověku by to vadilo, ale vzhledem k tomu, že mé povolání je být noční můrou, tak jsem za to nesmírně ráda.

Lucie Lásková

Práce specialistů na naší škole

Školní psycholog a školní speciální pedagog jsou k dispozici dětem, rodičům i pedagogům a jsou vázáni mlčenlivostí. Do jejich kompetencí spadají následující aktivity: práce s třídními kolektivy, vyhledávání a podpora žáků ohrožených školním neúspěchem, vedení žáků se specifickými poruchami učení nebo chování, podpora žáků s výchovnými obtížemi doma nebo ve škole, podpora zvládání náročné rodinné situace žáka, podpora žáků se specifickými osobnostními charakteristikami (např. děti s nízkým sebevědomím, děti se sníženou schopností seberegulace, děti zvýšeně úzkostné), zvládání a prevence psychosomatických obtíží dítěte, poradenství při volbě povolání, vyhledávání kontaktů na další odborná pracoviště poskytující péči dětem a mladistvým. Psycholog Jonáš Habr a speciální pedagožka Martina Habrová na naší škole působí každý lichý čtvrtek od 8:30 – 14:00.

Na naší škole také působí logopedka Eliška Haltofová. Dochází k nám každou středu od 7:30 do 11:00. Já sama k ní chodím a zlepšuji se. Teď začínám s „R“. Ze začátku jsem chodila sama, po čase začalo být potřeba, aby přišla i moje máma, aby věděla, jak má moje mluvení správně znít. Jsem ráda, že máme logopedii na škole, protože před několika lety jsem musela jezdit do Brodu. Možná nevíte, že na logopedii je dobré nosit zrcátko, kvůli poloze jazyka.

V případě dotazů mohou rodiče logopedku kontaktovat na telefonním čísle 731 042 478 a domluvit si konzultaci. Více informací, včetně aktualit, najdete na webu poradna.cesbrod.cz.

Autor: Jindřich Domín, zpracovala Katarína Galgociová

Beseda s policistou

Díky spolupráci s Vyšší policejní školou MV v Praze se 13. února uskutečnily 3 besedy na téma „Mládež a trestná činnost, prevence kriminality“.

Žáky 4., 5. a 6. třídy seznámil pan Ing. Martin Pačes, který pracuje v oddělení výcviku, metodiky a integrace výuky na Vyšší policejní škole MV v Praze, s prací kriminalisty. Děti si vyzkoušely některé vyšetřovací metody. Dozvěděly se zajímavé informace, např. o různých způsobech snímání otisků prstů, zajišťování pachové stopy či DNA pachatele. Beseda se opravdu povedla, zájem dětí o dané téma je skutečně veliký. Během povídání všichni poslouchali, ani nedutali a o překot se hlásili coby figuranti. Nadšení zavládlo, když si po zodpovězení všech otázek mohli dobrovolníci obléknout policejní ochrannou vestu, prohlédnout střelnou zbraň, vyzkoušet „práci“ s obuškem. Určitě bychom uvítali i delší časovou dotaci, beseda byla opravdu moc zajímavá.

Z reakcí dětí:

Moc se mi to líbilo, hlavně ty vesty a otisky. (Verča)

Líbilo se mi hledání stop. Budu taky policista. (Kuba)

Moc se mi líbila ta vesta, co je chrání. (Nikča)

Pane Pačesi, děkuji za besedu, moc se mi líbila, nejvíc jak jste vzal ty otisky z lahve. Moc děkuji. (Matyáš)

Líbilo se mi všechno, nejvíc snímání DNA z úst. (Týna)

Mně se líbilo, jak jsme pracovali s prášky a dělali jsme otisky prstů. (Filip)

Líbilo se mi, jak jsme boxovali ve vestách, otisky prstů, „ústní stěr“, jo a ten prášek. Prostě všechno! (Lucka)

Líbilo se mi úplně vše, nejlepší bylo odhalení otisků, neprůstřelná vesta a zbraň. Ale škoda, že tu nebyl i policejní psík. (Dan)

Líbilo se mi, jak jsme zviditelnili otisky prstů. (Kája)

Zjistil jsem, že se dá najít člověk podle pachové stopy pomocí psů. Velice jsem si to užil. (Hynek)

Do konce školního roku plánujeme tuto besedu i pro žáky 1. - 3. třídy.

Š. Bielaková, L. Sladká, D. Sedláková, David Budín

Klub mladých diváků

Jako členové KMD jsme 19. ledna měli možnost zhlédnout další divadelní hru. Tentokrát v Divadle ABC. Sen čarovné noci je vlastně nový překlad Shakespeara, dříve známý jako Sen noci svatojánské. Zasmáli jsme se a hra se většinou líbila. Jestli si chcete vyjít do divadla, určitě můžeme doporučit tuto inscenaci.

Zdroj fotky: <http://www.mestskadivadlaprazska.cz>

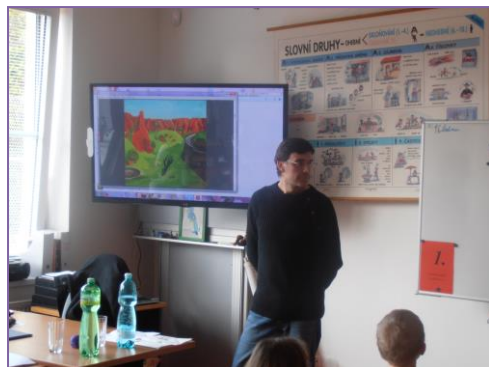
Kateřina Hollasová, Michaela Štosková

Beseda o gorilím tátovi

Beseda byla o knize, která vypráví o Marku Žďárském, který se staral o gorily v Zoo Praha. Pečoval o Moju, která byla převezena do Španělska.

Dozvěděli jsme se různé historky z jeho života. Například, jak zachraňoval Moju z vod. Knihu napsala spisovatelka Markéta Pilátová na základě vyprávění pana Žďárského. Ilustroval ji pan Daniel Michalík.

Filip Vorlíček

Přednáška o dospívání

Pod vedením Mudr. Marcely Rozehnalové - 17. 2. 2015

Dvouhodinový komponovaný program (přednáška, hry, diskuse) určený žákům 4. - 5. třídy. Mudr. Marcela Rozehnalová pomohla dětem porozumět změnám, kterými budou procházet v následujících letech, vysvětlila zvláštnosti dospívání u chlapců a dívek. Poradila s přátelstvím a vztahy v rodině. Vedla děti k zamyšlení nad tím, jaká je hodnota „sebe sama“ a hodnota druhých nebo hodnota lásky. Dodala praktické rady a odpovědi na otázky.

Lucie Podveská

Koně

V Kounicích mohou děti trávit volný čas nejen mezi hasiči, fotbalisty nebo tenisty, ale také mezi koňmi v JK Sisi. Během výukových hodin se naučí: nasedat, vysedat, klusat, cválat, jak správně vyčistit koně, ale hlavně si s koňmi rozumět. Učíme se i koňskou teorii, povídáme si o péči o koně, o plemenech koní, o stravě, o ustájení atd. Jezdí se i na podzim a v zimě. Koně potřebují pohyb, i když nám lidem se třeba ven nechce.

Jezdíme na třech koních. Největší je Miderisk, střední Expanzia a nejmenší je poník Nikola. Pořádají se i tábory a vyjížďky nebo dvoudenní pobyty u koní. A kdo vás to všechno naučí? Několikrát v týdnu se nám věnují Verča Šedová Míša Rudolská. Letos se tábor s koňmi koná v srpnu.

Eliška Hájková, Lucie Podveská, Foto: Dagmar Sedláková

Poznáš, kdo je kdo?

(Pokémon, Twilight, Zvonilka, Elsa)

<http://www.radiookcs.com>

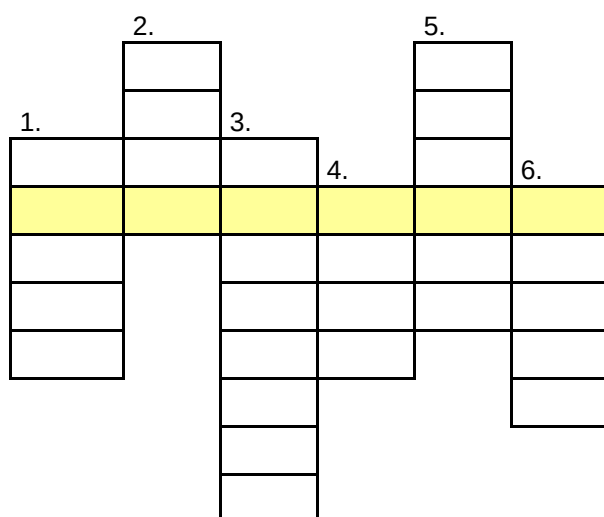
<http://fc07.deviantart.net>

<http://www.animeemanga.it>

<http://faerieflysavingsmomma.blogspot.cz>

Katarína Galgociová

1. O prázdninách se tam nechodí
2. Přicházející roční období
3. Spejbl a
4. Opak slova stará
5. Potřebnou věcí pro placení jsou
6. Knížka má začátek a

Tajenka : _____

<https://www.google.cz/search?q=časopis+černobílý&espv>

<http://hfboards.hockeysfuture.com/>

Vojta Nehasil

ZŠ Kounice / březen 2015

Školní noviny pro vás připravují žáci volitelného předmětu Mediální výchova: Jakub Hora, Filip Vorlíček, Hájková Eliška, David Budín, Michaela Štosková, Kateřina Hollasová, Lucka Podveská, Vojtěch Nehasil, Anna Kadeřávková, Katarína Galgociová, Tomáš Eichler, Michaela Voleníková, Kristýna Karavanová, Emma Pýchová a Dagmar Sedláková
casopiskounik@seznam.cz, zskounice@volny.cz

Skrytá slova - náhrdelníky, mýdlovar, sérum / doping, sádlo, droga / hot dog, nůše, podraz